

Tänka sig att mina gamla hojar där uppe i mc-himlen skulle få ett sladdsyskon

---

I början på 60-talet så tog jag mitt körkort för MC. Alltså långt innan många av er var födda. Jag började då med en gammal Blue Stinget för att byta upp mig till en Silverpilen. Just Silverpilen var alla grabbars dröm på sextioalet d v s innan Guld-pilen kom. Jag hade också under några år en gammal Harley Davidson, en 47:a om jag inte minns alldeles fel. Sedan minns jag att jag ägde en kardandrivnen tysk Adler. Denna svarta pärla var väl föregångare i utseende till dagens japanare. En härlig cykel som tog mig till många platser och många flickor. Det var naturligtvis en underbar tid som jag gärna minns tillbaks på. En otvungen tid då det inte fanns så stora krav som det tyvärr är idag. Hur som helst, tiden gick och med den också mina cyklar.

Det bildades familj, det kom barn och mc:n försvann alltmer i fjärran. Visst lånade jag en och annan, men en egen blev det inte. Med tiden blev det en familj nummer två, mer barn och den mc-dröm jag närde längst där inne i mitt hjärta verkade bara få stanna vid en dröm. Jag brukar säga att den som aldrig haft en hoj och känt fartvinden, lukterna och ljudet inte kan förstå varför vi gamla knuttar aldrig kan glömma. Men ni som läser detta vet precis vad jag menar. Tänk så många gånger som jag avundsjukt har sett er komma, unga som gamla, tjocka som tunna. Visst har det känts i hjärtat att se er och samtidigt tröska runt i en gammal Volvo med barn och hund och, ja ni vet.

För fem år sedan då bestämde jag mig för att min längtan till en mc igen aldrig bara skulle få stanna vid en dröm. Men jag, som närmade mig de 60, skulle verkligen jag återigen gränsla denna min dröm. Jag vet att jag skulle ha grämt mig resten av mitt liv om jag inte gav faen i vad alla i min omgivning skulle säga. Att ångra något jag kunde ha gjort men aldrig gjorde, det har aldrig varit min grej. Har du hört...har du sett? Du vet Janne.....han har nog gått och blivit lite ....., det skulle jag nog få höra. Nej, vad jag gjorde var att från den dagen för fem år sedan så avsatte jag 1000 kronor i månaden till ett "mc-konto" och dessa pengar skulle när tiden var mogen användas till inköp av en dröm.

Nu i höst var det dags. Jag kollade Blocket i flera månader för att friska upp mitt gamla mc-minne och för att komma fram till vilken cykel som skulle passa mig efter alla dessa år. Det fanns ett par märken jag kollade extra noga på. Vilket det ena märket var spelar idag ingen roll för ju mer jag kollade desto säkrare blev jag om att den cykel jag ville ha var en Kawasaki Custom Classic. Vilken storlek skulle jag då välja? Tills slut bestämde jag mig för att en 800 var den som skulle passa mig bäst, "nybörjare" som jag var. Ni må tro att jag kollade både på Blocket och i mc-butiker. Jag var nära flera gånger att köpa men den där rätta känslan av kärlek ville inte infinna sig. Kanske hade jag blivit för gammal för att känna mc-kärleken igen?

Några veckor in i oktober fick jag så se något som fick mitt gamla hjärta att bulta extra fort. Något av det vackraste jag någonsin sett fanns på kort. En mc-butik i Borås hade just detta vackra som bara fick mig att stanna till. Efter några dagar åkte jag till butiken för att på plats se om jag sett rätt. Jovisst, hon bara stod där och lockade sig. Jag gränslade henne och i det ögonblicket var jag fast. Tyvärr ösregnade det ute så att ta ut henne, få höra henne och få känna på henne en bit var inte att tänka på. Jag ville kolla hur stort mitt sparkapital blivit och även kontakta förra ägaren så jag bad att få återkomma om några dagar.

Den förra ägaren som var en mycket trevlig kille försäkrade att cykeln var i topptrim och att enda orsaken till att han bytt bort den var en större Kawasaki för honom. Kapitalet räckte och den 28 oktober åkte jag så för att göra upp affären. Denna dag regnade om möjligt ännu värre, så inte ens denna gång kunde eller ville jag ta ut min älsk... mc. Affären gjordes upp, vissa kompletteringar skulle göras och cykeln lagras och hämtas till våren. Kan ni tänka er att äga en mc som ni aldrig ens hört igång, visst är det helt tokigt? Men vad gör det, för jag vet ju att till våren då ska jag hämta, höra och njuta av min Kavasaki. En sak är säker och det är att det aldrig är för sent om man själv väljer att bestämma när det är för sent och inte låter andra göra detta.

Den 28 oktober 2006 är för mig en av de lyckligaste dagarna i mitt liv. Tänka sig att mina gamla hojar där uppe i mc-himlen skulle få ett sladdsyskon. En härlig dag är också den 17 november då jag antogs som medlem i Vulkan Riders. Hoppas nu bara att vintern går fort för väntar Ni på våren då kan ni ju ana vad Jag gör. När ni möter en gammal gubbe på en 800 Classic, blå och silverfärgad och med ett enda stort leende runt hjälmen, då kan ni lita på att det är jag.

Hälsningar
Medlem 5013
Janne Jonsson